1e Jaargang, nummer 5, 25 oktober 2025

Langs het Riet

Literair blad rond de RV-Bijbel

In dit nummer : Van Kievit tot Kersten, en Gevaren in bevindelijkheid - 2

VAN KIEVIT TOT KERSTEN

Ik had een droom dat ik achter de computer zat in een huis met vele kamers. Ik woonde in een zekere stad. Ik kreeg toen een telefoontje van mijn broertje en zag toen ineens het strand aan de stad en de zee erbij, alsof er iets was gekomen. Mijn broertje was altijd een vogelkijker zoals ze dat noemen, altijd met vogels bezig, zoals verschillende van onze vrienden vroeger ook. Zo dienen wij geestelijk te zijn.

God heeft ons het Woord gegeven. In 1816 was de hervormde kerk als een gevangeniscomplex. Dat mogen wij niet onderschatten. Velen vertrokken toen uiteindelijk vanaf 1834 met de afscheiding, en ook later met Ledeboer, maar velen bleven ook in de hervormde kerk, om het van binnenuit te doen, als een exodus van binnen, dieper en dieper. Dat begon al met het Reveil, en later met de gereformeerde bond, maar de gereformeerde bond was nog niet diep en bevindelijk genoeg. Vandaar dat de Kievit beweging kwam opzetten met het Gereformeerde Weekblad binnen de hervormde kerk. Daar werden de babies overgedragen van Kievit tot Kersten.

Daar was ergens een bron ontstaan in de verre dieptes van de hervormde kerk, waar men aan het strand kon wachten op de vogelen des hemels. C. Steenblok sprak dat we het niet bij Sinaï moesten zoeken, maar in Bethlehem. (Wachter Sions, 24/12, 1970, postuum) Maar wij kunnen ook niet zomaar Bethlehem binnengaan. Eerst moeten wij naar Pniël gaan om ermee te worstelen en aan onszelf te sterven. Wij kunnen alleen als Pniëlieten binnengaan. Alles moet door en door getoetst worden, want men heeft van Jezus een snelle en slimme afgod gemaakt. Weet u dan niet dat velen Jezus zullen aanroepen en niet binnengelaten worden ? Het gaat dus niet zomaar om de naam Jezus. Men heeft het tot een persoonlijkheids-cultus gemaakt, wat Jezus helemaal niet wilde. ‘Wat noemt u mij goed ? Alleen God is goed.’ En Jezus wees op de geboden en de kennis als de weg. Daartoe moeten wij tot Pniël gaan : worstel, werk hard, om binnen te gaan. Daar is de genade-junkie vies van, maar het is de enige weg, de weg van ontdekking en bevindelijkheid.

Wij moeten tot Moria gaan om alles op te offeren, zoals Abraham, en tot Pniël gaan om met alles te worstelen, alles te toetsen, zoals Jakob. Het verbond is dus tweeledig. Daar wezen de gereformeerde vaderen ook op. Het was niet slechts door Abraham. En ook dan moet u beseffen dat het niet om personen gaat, maar om principes. De namen zijn slechts voorbeelden. Het gaat om de betekenis.

De allergrootste noodzaak voor de kerk is om nu niet naar Bethlehem of Sinaï zomaar te gaan, maar naar Pniël. Er zijn geen snelwegen tot Bethlehem en Sinaï. Pniël is een pad van worstelingen, een lang en smal pad, lang en diep genoeg om het vlees af te laten sterven. Dat mag men niet ontwijken of omzeilen. Dan zou alles misgaan, en komen de geesten van kerkelijk bedrog die zeer subtiel zijn. Vandaar dat de wetenschap van demonologie en het toetsen van belang is, zoals gepredikt in de Rodenberg versie bijbel. Deze bijbel is ook veel dichter bij de grondteksten en grondtalen van de oude bijbel. Het komt tegen het grote bedrog van de westerse vertalingen.

De allergrootste noodzaak is het dus nu om Pniëliet te worden, om door de Jakobspoort binnen te gaan. Daar dient gij als Abraham alles voor op te offeren. Wilt u hiervoor het oude land verlaten, om tot het beloofde land te gaan ?

Deze oproep ligt er voor de kerk. De kerk is diep gezonken in geestelijke pensioenfondsen, tot deserteurenschap, wat verraad is naar de bron. men is gekomen tot religieus materialisme waarin het tot een bevroren nachtmerrie is geworden. Daarom moet men terugkeren tot het bevindelijke pad en tot Pniël gaan. Juist in deze worstelingen zal de Heere hen tegemoet komen.

Waarom gaan een heleboel mensen niet naar Pniël, en gaan ze liever tot Bethlehem of Sinaï ? Omdat ze weten dat op Pniël hun vlees geslagen zal worden en niets van hun oude natuur en oude leven over zal blijven. Maar wie zijn leven wil behouden zal het verliezen. Men is in de kerken ingedut in overbehoudenis, en men heeft het vlees behouden, de eigengerechtigheid, en men is door gebrek aan kennis en scholing ten onder gegaan. Dit kunnen wij onze kinderen niet aandoen. Het is een grote gruwel.

Wee de ouders die hun kinderen niet onderwijzen over wat er gaande is.
Wee de ouders die niet tot de hemel zijn doorgedrongen om een weg te bereiden voor hun kinderen.
Odenlech 1:1-2

GEVAREN IN BEVINDELIJKHEID - 2

J.H. Velema (1917-2007) die als de Mozes van de christelijke gereformeerde kerk was riep op tot ernstig zelfonderzoek en permanente strijd. Hij waarschuwde tegen de dode en dodende secularisatie die ook in de kerk aan de gang was. Deze probeerde de vreze des Heeren uit te doven. Velema waarschuwde tegen het buigen voor de moderne afgod. Hij predikte tegen de verloederingen van wereld en kerk. Zo wees hij de weg naar het beloofde land.

Wij moeten in de dieptes van Getsemané als wij tot de doodsvreze des Heeren zijn gekomen al worstelend komen tot Pniël, tot doemelingenschap. Hier sterft de zonde tot Golgotha. Getsemané en Golgotha zijn als de urim en de thummim van Pniël.

De arena-prediking staat voorop, zicht krijgen op de vijand, het vlees, de wereld en het kwaad, die drie-koppige vijand waar de gereformeerde vaderen veel over hebben gesproken. Allereerst is de arena-prediking de noodzaak van het toetsen, en wel grondig, en daarom spreekt de rv-bijbel, de rodenberg versie, ook over de eeuwige arena, want men haakt te snel af in het toetsen, komt te snel tot zelfovertuiging. Het heeft geen diepte. De zorgvuldigheid die alleen kan ontstaan in de diepe doodsvreze des Heeren is er niet, of slechts heel gebrekkig.

Het toetsen is de daadwerkelijke geestelijke oorlogsvoering. Iedere geestelijke oorlogsvoering is dan ook vrucht van het eeuwige toetsen wat diep genoeg is gegaan. Er wordt veel mee gesjoemeld. In het toetsen is er ook de leeropdracht. Er zijn hier geen snelle wegen. Er is hier geen snelle Christus-verafgoding. Men heeft geen besef meer wat dat eigenlijk inhoudt. Men is tot religieuze junk food termen gekomen. De gereformeerde vaderen streden hiertegen. Zij predikten geen snelle Jezus. Zij kwamen tegen de vormen-Jezus van de moderne tijd. Waakt u voor de naam-verafgoding. Het geestelijke deserteurenschap heeft naamslaven voortgebracht, naamchristenen, die in hun hart verre van de diepere betekenissen afleven.

Ook op het bevindelijke pad ligt dat gevaar er nog. De zuigingen zijn sterk. Daarom is het geestelijk onderricht voor deze tijden ook zo belangrijk.

Laten wij als geestelijke gladiatoren terugkeren tot de arena's. Dat is allereerst een strijd tegen het eigen vlees. Deze gladiatoren zijn geen gladiatoren zoals in de wereld, opgeblazen helden, supermannen en noem maar op. Neen, zij zijn sober en hebben zich juist van de wereld afgezonderd. Zij zijn op het pelgrimspad waarin ze wereldse en familiaire status, sociale status, hebben afgelegd, omdat ze het grote bedrog ervan hebben ingezien. Zij hebben gedronken uit de kom van het rode. Daar hebben ze alles voor opgegeven, al hun eerstgeboorterechten, zoals Ezau en Jezus eens deden. Dat diepe pad, daar zijn ze opgegaan, dat smalle pad, dat pad vol hindernissen. Ze bedonderen de boel niet. Ze zijn de minsten geworden.

Keer terug tot de arena's tegen het vlees, en vervul de toetsopdracht. Worstel met zomaar gedachten die zich aan je opdringen, en toets ze aan de eeuwige kennis des Heeren. Lauwheid en overmoed hierin is tot strop.